ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

6. března 2008 *

Ve spojených věcech C-287/06 až C-292/06,

jejímž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podané rozhodnutími Verwaltungsgericht Köln (Německo) ze dne 28. dubna 2006, došlými Soudnímu dvoru dne 3. července 2006, v řízeních

Deutsche Post AG (C-287/06, C-288/06 a C-291/06),

Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG) (C-289/06),

Marketing Service Magdeburg GmbH (C-290/06),

Vedat Deniz (C-292/06)

proti

Spolkové republice Německo,

* Jednací jazyk: němčina.

za přítomnosti:

Marketing Service Magdeburg GmbH (C-287/06),

Citipost Gesellschaft für Kurier- und Postdienstleistungen mbH (C-288/06),

Deutsche Post AG (C-289/06, C-290/06 a C-292/06),

Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG) (C-291/06),

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann (zpravodaj), předseda senátu, A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič a E. Levits, soudci,

generální advokát: M. Poiares Maduro,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. září 2007,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Deutsche Post AG J. Sedemundem a S. Gerstnerem, Rechtsanwälte,

– za Marketing Service Magdeburg GmbH, Citipost Gesellschaft für Kurier- und Postdienstleistungen mbH a Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG) C. Freiherr von Ulmensteinem, Rechtsanwalt,

– za Vedat Deniz T. Brachem, Rechtsanwalt,

– za německou vládu M. Lummou, jako zmocněncem, ve spolupráci s T. Lübbigem, Rechtsanwalt,

– za belgickou vládu A. Hubert, jako zmocněnkyní,

– za Komisi Evropských společenství G. Braunem a K. Simonssonem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 47 odst. 2 ES, článku 95 ES, jakož i čl. 7 odst. 1 a čl. 12 páté odrážky směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby (Úř. věst. 1998, L 15, s. 14; Zvl. vyd. 06/03, s. 71), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/39/ES ze dne 10. června 2002 (Úř. věst. L 176, s. 21; Zvl. vyd. 06/04, s. 316, dále jen „směrnice 97/67“).

2 Tyto žádosti byly podány v rámci sporů mezi jednak Deutsche Post AG (dále jen „Deutsche Post“), jako poskytovatelem všeobecných poštovních služeb v Německu, a jednak Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG), Marketing Service Magdeburg GmbH a Vedat Deniz (dále jen „dotčení zprostředkovatelé“), na jedné straně, a Spolkovou republikou Německo, na straně druhé, ve věci rozhodnutí Bundesnetzagentur (Spolková agentura pro sítě, dále jen „BNA“) o poskytnutí a podmínkách přístupu uvedených zprostředkovatelů k dílčím službám Deutsche Post v její poštovní síti.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

3 Směrnice 97/67 zahájila proces postupné liberalizace trhu poštovních služeb. Podle druhého bodu odůvodnění směrnice 2002/39 směrnice 97/67 „stanovila zákonný rámec pro poštovní odvětví ve Společenství včetně opatření k zaručení všeobecných poštovních služeb a stanovení maximálních limitů vyhrazených poštovních služeb, které členské státy mohou pro své poskytovatele všeobecných poštovních služeb stanovit s ohledem na zachování všeobecné poštovní služby, a časový plán pro přijímání rozhodnutí o dalším otevírání trhu pro hospodářskou soutěž za účelem vytváření jednotného trhu poštovních služeb“.

4 Směrnice 2002/39 pokračuje v této liberalizaci a podle svého čtrnáctého a patnáctého bodu odůvodnění zřizuje časový plán pro postupné a řízené otevření trhu listovních zásilek hospodářské soutěži a uvádí rok 2009 jako očekávaný termín dosažení vnitřního trhu poštovních služeb.

5 Článek 2 směrnice 97/67 stanoví:

„Pro účely této směrnice se:

1. poštovními službami rozumí služby zahrnující výběr, třídění, přepravu a dodávání poštovních zásilek;

2. veřejnou poštovní sítí rozumí systém organizace a zdroje všeho druhu využívané poskytovatelem nebo poskytovateli všeobecných služeb zejména pro účely:

   – výběru poštovních zásilek zahrnutých do povinné všeobecné služby z přístupových míst na celém území,

   – směrování a zpracování těchto zásilek od přístupového místa poštovní sítě až k dodací poště,

   – dodání na adresy udané na zásilkách;

3. přístupovým místem rozumí fyzická zařízení včetně poštovních schránek pro veřejnost, umístěná buď na veřejné komunikaci, nebo v budově, na budově nebo na pozemku poskytovatele všeobecných služeb, kde mohou zákazníci odevzdávat poštovní zásilky do poštovní sítě;

4. výběrem rozumí sběr poštovních zásilek odevzdaných na přístupových místech;

[…]“

6 Co se týče služeb, které mohou být vyhrazeny poskytovateli nebo poskytovatelům všeobecných poštovních služeb, čl. 7 odst. 1 první, třetí a čtvrtý pododstavec směrnice 97/67 stanoví:

„V míře nutné pro zajištění zachování všeobecných služeb mohou členské státy nadále vyhrazovat služby poskytovateli (poskytovatelům) všeobecných služeb. Tyto služby jsou omezeny na výběr, třídění, přepravu a dodání vnitrostátních listovních zásilek a příchozích přeshraničních listovních zásilek, ať s urychleným dodáním či nikoli, a to v rámci následujících hmotnostních a cenových limitů. Od 1. ledna 2003 je hmotnostní limit 100 gramů a od 1. ledna 2006 je hmotnostní limit 50 gramů. Hmotnostní limit stanovený od 1. ledna 2003 se nepoužije, je-li cena stejná nebo vyšší než trojnásobek veřejné sazby za listovní zásilku prvního stupně hmotnosti nejrychlejší kategorie, a hmotnostní limit stanovený od 1. ledna 2006 se nepoužije, je-li cena stejná nebo vyšší než dvouapůl násobek této sazby.

[…]

V míře nutné pro zajištění poskytování všeobecné poštovní služby mohou být adresné reklamní zásilky nadále vyhrazené v rámci stejných hmotnostních a cenových limitů.

V míře nezbytné pro zajištění poskytování všeobecné poštovní služby, například pokud již byly určité úseky poštovní činnosti liberalizovány nebo vzhledem k určitým charakteristikám specifickým pro poštovní služby v členském státě, mohou být odchozí přeshraniční zásilky nadále vyhrazené v rámci stejných hmotnostních a cenových limitů.“

7 Články 9 a 10 směrnice 97/67 určují podmínky pro poskytování nevyhrazených služeb. V této souvislosti se stanoví všeobecná oprávnění a individuální licence pro konkurující podniky.

8 Podle článku 11 uvedené směrnice:

„Evropský parlament a Rada přijmou na návrh Komise a na základě čl. 57 odst. 2, článků 66 a 100a Smlouvy harmonizační opatření nezbytná pro zajištění přístupu uživatelů a poskytovatelů všeobecných služeb do veřejné poštovní sítě za transparentních a nediskriminačních podmínek."

9 Co se týče zásad tvorby sazeb, které jsou poskytovatelé všeobecných poštovních služeb povinni dodržovat, čl. 12 čtvrtá a pátá odrážka stejné směrnice ukládá členským státům přijmout opatření k zajištění souladu sazeb pro každou ze služeb, které tvoří součást poskytování uvedených služeb se zásadami transparentnosti a nediskriminace.

Vnitrostátní právní úprava

10 Směrnice 97/67 byla provedena do německého právního řádu poštovním zákonem (Postgesetz) ze dne 22. prosince 1997 (BGBl. 1997 I, s. 3294), který byl později novelizován (dále jen „poštovní zákon"). Podle tohoto zákona je Deutsche Post poskytovatelem všeobecných poštovních služeb ve smyslu článku 7 této směrnice. BNA je německým regulačním orgánem ve smyslu článku 22 stejné směrnice.

11 Ustanovení § 51 poštovního zákona v souvislosti s licencemi, které mají být vydány poskytovateli všeobecných poštovních služeb na straně jedné a konkurujícím podnikům na straně druhé, stanoví:

„(1) Až do 31. prosince 2007 má Deutsche Post […] výlučné právo přepravovat na komerční bázi poštovní zásilky a katalogy, na kterých je uvedena adresa, které váží méně než 50 gramů a jejichž jednotková cena je nižší než dva a půl násobek ceny použitelné pro poštovní zásilky odpovídající nejnižší hmotnostní kategorii (výlučná zákonná licence). První věta se nevztahuje:

[…]

5. na každého, kdo vybírá poštovní zásilky u odesílatele na jeho žádost proto, aby je podal na nejbližším sběrném místě Deutsche Post […] nebo na jiném sběrném místě Deutsche Post […], které se nachází v téže obci;

[…]“

12 Konkurující podniky mohou za určitých podmínek rovněž požádat poskytovatele všeobecných poštovních služeb o to, aby jim otevřel části svých přepravních služeb. Ustanovení § 28 odst. 1 poštovního zákona v této souvislosti stanoví:

„Má-li držitel licence dominantní postavení na trhu poštovních služeb podléhajících licenci, musí, je-li o to požádán, odděleně nabídnout na tomto trhu části svých

přepravních služeb v rozsahu, ve kterém je to pro něj ekonomicky únosné. Vůči jinému poskytovateli poštovních služeb existuje povinnost ve smyslu první věty pouze tehdy, pokud podnik, který o to požádal, nemá dominantní postavení a pokud by jinak na tomto nebo jiném trhu byla nepřiměřeně narušena hospodářská soutěž. Držitel licence má právo odmítnout dílčí plnění, jestliže by tím ohrozil řádný chod svých zařízení nebo bezpečnost podniku nebo jestliže v konkrétním případě nemá pro poskytnutí plnění, o které bylo požádáno, existující kapacitu."

Spory v původním řízení a předběžná otázka

13 Dotčení zprostředkovatelé jsou soukromými podniky, které podnikají v oblasti poštovních služeb. Jsou držiteli licence podle § 51 odst. 1 druhé věty bodu 5 poštovního zákona, která je opravňuje k přepravě poštovních zásilek vyzvednutých u odesílatele na jeho žádost a jeho jménem za tím účelem, aby je podali na nejbližším sběrném místě Deutsche Post nebo na jiném jejím sběrném místě, které se nachází v téže obci.

14 Systém přepravy zásilek zavedený poskytovatelem všeobecných poštovních služeb v Německu, to znamená Deutsche Post, je organizován následujícím způsobem, a sice tak, že zásilka podaná odesilatelem do poštovních schránek nebo na pobočkách pošty se vybere a přepraví do od odesílatele nejbližšího „poštovního centra" (interní distribuční oddělení, které zpravidla není otevřené veřejnosti), kde se zásilka nejdříve roztřídí podle regionů adresátů a podle formátu. Poté se přepraví do poštovního centra, které je nejblíže adresátovi, kde se uskuteční podrobné roztřídění a nakonec je doručena adresátům.

15 Rozhodnutím BNA ze dne 15. září 2000 bylo Deutsche Post uloženo poskytovat zvláštní sazby těm obchodním zákazníkům, kteří sami provádí určité přípravné operace, to znamená, kteří přímo do odesílacích poštovních center podávají určité minimální zaručené množství poštovních zásilek předtříděných podle regionu adresáta a podle formátu. Uvedené zvláštní sazby byly převzaty do všeobecných obchodních podmínek nabízených Deutsche Post.

16 Dne 27. června 2001 Vedat Deniz vyzvala Deutsche Post, aby jí učinila nabídku na dílčí službu ve smyslu § 28 poštovního zákona. Tato žádost se týkala především možnosti podávat v poštovním centru, v obchodním režimu, svým vlastním jménem a za stejných zvláštních sazeb, které platí pro obchodní zákazníky Deutsche Post, velké množství poštovních zásilek vybíraných u různých zákazníků, sjednocených a předtříděných.

17 Vzhledem k tomu, že Deutsche Post odmítla takovouto nabídku Vedat Deniz učinit, obrátila se tato na BNA, aby stanovila podmínky přístupu k dílčím službám. BNA rozhodnutím ze dne 5. září 2001 zamítla žádost Vedat Deniz s odůvodněním, že licence udělená na základě § 51 odst. 1 druhé věty bodu 5 poštovního zákona neopravňuje jejího držitele poskytovat služby určitých částí řetězce poštovní přepravy.

18 Dne 10. října 2001 podala Vedat Deniz proti zamítavému rozhodnutí žalobu u předkládajícího soudu.

19 O několik roků později Bundeskartellamt (spolkový úřad pro ochranu hospodářské soutěže) rozhodnutím ze dne 11. února 2005 zakázal Deutsche Post odmítnout zprostředkovatelům přístup k dílčím službám v rozsahu, ve kterém Deutsche Post

poskytuje takovýto přístup a slevy jednak odesilatelům hromadných zásilek v rámci „smluv o dílčích službách uzavíraných se zákazníky“, a to nezávisle na hmotnostních a cenových limitech stanovených výhradní licencí, a jednak zprostředkovatelům v rámci „smluv o dílčích službách uzavíraných s konkurenty“ za dodávání poštovních zásilek nad uvedené hmotnostní a cenové limity.

20 Po tomto rozhodnutí Bundeskartellamt dotčení zprostředkovatelé vyzvali Deutsche Post, aby jim učinila nabídku na dílčí služby pro zásilky, které přepravují pro své zákazníky, za ceny, které odpovídají cenám, které nabízí Deutsche Post svým zákazníkům.

21 O několik týdnů později dotčení zprostředkovatelé požádali BNA, aby stanovila podmínky přístupu k uvedeným dílčím službám. Tyto žádosti byly odůvodněny skutečností, že podle jejich názoru Deutsche Post provádí diskriminaci tím, že jim neposkytuje stejné sazby jako ty, které poskytuje svým zákazníkům.

22 Rozhodnutími ze dne 24. října 2005 BNA částečně vyhověla uvedeným žádostem tak, že zejména zavázala Deutsche Post, aby zprostředkovatelům zajistila přístup k poštovním centrům podle všeobecných obchodních podmínek uplatňovaných vůči profesionálním zprostředkovatelům. Rozhodnutí bylo přijato s výhradou zrušení pro případ, že by rozhodnutí Bundeskartellamt bylo zrušeno v řízení o kasačním opravném prostředku nebo na základě rozhodnutí Komise Evropských společenství či rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství nebo Soudního dvora Evropských společenství.

23 Dotčení zprostředkovatelé, s výjimkou Vedat Deniz a Detsche Post, podali z různých důvodů u předkládajícího soudu žaloby proti uvedeným rozhodnutím BNA.

24 Vzhledem k tomu, že Verwaltungsgericht Köln měl pochybnosti o výkladu čl. 12 páté odrážky směrnice 97/67 ve spojení s článkem 7 této směrnice, rozhodl se řízení přerušit a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku, jejíž znění je shodné ve věcech C-287/06 až C-292/06:

„Mají být čl. 47 odst. 2 ES a článek 95 ES ve spojení s čl. 12 pátou odrážkou a čl. 7 odst. 1 směrnice [97/67] […] vykládány v tom smyslu, že v případě, že poskytovatel všeobecných služeb uplatňuje zvláštní sazby pro své obchodní zákazníky, kteří odevzdávají předtříděné poštovní zásilky do poštovní sítě v poštovních centrech, je povinen uplatňovat tyto zvláštní sazby také vůči podnikům, které poštovní zásilky vybírají u odesílatele a odevzdávají je do poštovní sítě předem tříděné ve stejném přístupovém místě a za stejných podmínek jako obchodní zákazníci, aniž by to poskytovatel všeobecné služby mohl s ohledem na svou povinnost odmítnout?“

25 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 31. října 2006 byly věci C-287/06 až C-292/06 spojeny pro účely písemné a ústní části řízení, jakož i rozsudku.

K předběžné otázce

26 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda je nutno směrnici 97/67 vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby bylo podnikům, které podnikatelsky a svým vlastním jménem shromažďují poštovní zásilky od vícero odesílatelů, odmítnuto poskytnutí zvláštních sazeb, které vnitrostátní poskytovatel všeobecných poštovních služeb poskytuje v oblasti své výlučné licence obchodním zákazníkům za podání minimálního množství předtříděných zásilek ve svých poštovních centrech.

27 Úvodem je třeba připomenout, že co se týče uplatňování zvláštních sazeb, směrnice 97/67 ve svém čl. 12 páté odrážce výslovně stanoví, že „[č]lenské státy přijmou opatření k zajištění souladu sazeb pro každou ze služeb tvořících součást všeobecných služeb s těmito zásadami:

[…]

– kdykoliv poskytovatelé všeobecné poštovní služby použijí zvláštní sazby, například ve službách pro podniky, odesílatele hromadné pošty nebo sjednocování pošty od různých zákazníků, uplatňují zásady průhlednosti a nediskriminace jak s ohledem na sazby, tak na související podmínky. Tyto sazby zohledňují náklady, kterým se lze vyhnout ve srovnání s obyčejnou službou nabízející celý rozsah činností zahrnujících výběr, přepravu, třídění a dodání jednotlivých poštovních zásilek, a spolu se souvisejícími podmínkami platí sazby stejně ve vztahu k různým třetím osobám, tak i mezi třetími osobami a poskytovateli všeobecné poštovní služby poskytujícími rovnocenné služby. Všechny sazby tohoto typu jsou k dispozici soukromým zákazníkům, kteří posílají poštu za srovnatelných podmínek.“

28 Z tohoto ustanovení jasně vyplývá, že pokud poskytovatel všeobecných poštovních služeb uplatňuje zvláštní sazby, musí je z důvodu uplatňování zásady průhlednosti a nediskriminace uplatňovat stejným způsobem zejména vůči třetím osobám. Na rozdíl od toho, co tvrdí Deutsche Post a německá vláda, jestliže takovýto poskytovatel použije zvláštní sazby pro podniky nebo odesílatele hromadné pošty, sjednocovatelé pošty od různých zákazníků musí mít možnost využít za stejných podmínek stejných sazeb.

29 Toto konstatování není možné zpochybnit argumenty Deutsche Post a německé vlády, které mají prokázat, že čl. 12 pátá odrážka směrnice 97/67 nevyžaduje, aby bylo s dotčenými zprostředkovateli a obchodními zákazníky poskytovatele všeobecných poštovních služeb zacházeno stejným způsobem.

30 V tomto ohledu Deutsche Post a uvedená vláda nejprve tvrdí, že výběr, přeprava a třídění prováděné dotčenými zprostředkovateli patří do oblasti, která může být vyhrazena na základě čl. 7 odst. 1 směrnice 97/67 a která skutečně byla ve všeobecném zájmu vyhrazena německým zákonodárcem Deutsche Post až do 31. prosince 2007. V důsledku toho tito posledně uvedení zprostředkovatelé nemají povolení k nabízení služeb, pro které žádají o výhodu zvláštních sazeb. Naopak obchodní zákazníci jednají jako „poskytovatelé služeb vlastními silami" ve smyslu 21 bodu odůvodnění této směrnice, a proto nemohou zasahovat do oblasti výlučné licence Deutsche Post.

31 Je třeba poukázat na to, že podle čl. 7 odst. 1 prvního pododstavce směrnice 97/67 členské státy mohou v míře nutné pro zajištění zachování všeobecných služeb nadále vyhrazovat v rámci hmotnostních a cenových limitů některé služby poskytovateli (poskytovatelům) všeobecných služeb. Tyto služby jsou omezeny na výběr, třídění, přepravu a dodání vnitrostátních listovních zásilek a příchozích přeshraničních listovních zásilek. V míře nutné pro zajištění poskytování všeobecné poštovní služby mohou být adresné reklamní zásilky a odchozí přeshraniční zásilky podle třetího a čtvrtého pododstavce uvedeného odstavce 1 rovněž nadále vyhrazené v rámci stejných hmotnostních a cenových limitů, jako jsou ty, které jsou stanoveny v tomto odstavci.

32 Jak však vyplývá ze znění čl. 7 odst. 1 prvního pododstavce druhé věty směrnice 97/67, řetězec poštovní přepravy, který může být vyhrazen poskytovateli všeobecných poštovních služeb, začíná teprve výběrem. Podle čl. 2 bodu 4 této směrnice se „výběrem“ rozumí sběr poštovních zásilek odevzdaných na přístupových místech, které jsou v bodě 3 stejného článku definovány jako „fyzická zařízení včetně poštovních schránek pro veřejnost, umístěná buď na veřejné komunikaci, nebo v budově, na budově nebo na pozemku poskytovatele všeobecných služeb, kde mohou zákazníci odevzdávat poštovní zásilky do poštovní sítě“.

33 Je přitom třeba konstatovat, že fyzická zařízení jako poštovní centra Deutsche Post představují přístupová místa ve smyslu uvedeného čl. 2 bodu 3. Je totiž nesporné, že obchodní zákazníci této společnosti zde mohou odevzdat své poštovní zásilky do veřejné poštovní sítě, kterou tato společnost provozuje jako poskytovatel všeobecných poštovních služeb. Na rozdíl od toho, co tvrdí Deutsche Post, není otázka, zda dílčí poskytování služeb samotnými obchodními zákazníky nebo jejich jménem až do podání zásilek v poštovních centrech může být kvalifikováno jako „poskytování služeb vlastními silami“ v této souvislosti relevantní.

34 Krom toho, jak ve svém písemném vyjádření uvádí německá vláda, mimo oblast výlučné licence Deutsche Post mají i její konkurenti na základě poštovního zákona přístup k poštovním centrům a ke slevám poskytovaným za dílčí služby. Takovýto přístup se jeví být nezbytným v důsledku toho, že, jak upřesňuje Vedat Deniz ve svém písemném vyjádření, aniž by to bylo zpochybněno, poštovní schránky a poštovní pobočky Deutsche Post jsou příliš malé na to, aby v nich bylo možné přijímat a zpracovávat velké množství zásilek.

35 Proto je nutno konstatovat, že činnost, jako je sběr prováděný zprostředkovateli u různých odesílatelů poštovních zásilek, předtřídění těchto zásilek a jejich přeprava až na přístupová místa, jako jsou poštovní centra Deutsche Post, nespadá do oblasti, kterou je možné vyhradit podle čl. 7 odst. 1 směrnice 97/67. Tohoto ustanovení se proto není možné dovolávat k tomu, aby se odůvodnilo odlišné zacházení s dotčenými zprostředkovateli než s obchodními zákazníky uvedené společnosti.

36 Deutsche Post a německá vláda však tvrdí, že umožnit zprostředkovatelům využívat přístupu do poštovních center a slev, které odpovídají dílčím službám, by, pokud jde o příslušné poštovní zásilky, které vzhledem ke své váze a ceně patří do výlučné licence této společnosti, ohrozilo její finanční rovnováhu. Tito zprostředkovatelé by totiž mohli takto nabídnout lukrativním zákazníkům, tedy podnikům, od nichž pochází 80 % veškerých zásilek, celý řetězec poštovní přepravy, a to za nižší sazby, než má Deutsche Post. Pro nákladnější služby, zejména doručování do venkovských oblastí, by se pak tito zprostředkovatelé mohli obrátit na služby poskytovatele všeobecných poštovních služeb jednajícího jako subdodavatel, který by byl povinen zachovat v celém rozsahu svoji provozní a personální strukturu.

37 V této souvislosti stačí uvést, že podle čl. 12 páté odrážky směrnice 97/67 zvláštní sazby „zohledňují náklady, kterým se lze vyhnout ve srovnání s obyčejnou službou nabízející celý rozsah činností zahrnujících výběr, přepravu, třídění a dodání jednotlivých poštovních zásilek“. Uvedené sazby je proto možné upravit tak, aby pokrývaly zvláštní náklady spojené s poskytováním všeobecných poštovních služeb a aby se od normálních sazeb odlišovaly jen na základě toho, že skutečně ušetřené náklady se odečtou od těchto posledně uvedených sazeb, aby tak poskytnutí zvláštních sazeb nenarušilo finanční rovnováhu poskytovatele všeobecných poštovních služeb.

38 Pokud by tedy vyšlo najevo, že poskytnutí slev, které jsou v současnosti poskytovány pouze obchodním zákazníkům Deutsche Post, zprostředkovatelům má za následek to, že uvedené slevy jsou v poměru k ušetřeným nákladům nadměrné, bylo by na této společnosti, aby v nezbytné míře snížila tyto slevy pro všechny subjekty, kterým jsou poskytovány.

39 Krom toho je nesporné, že doručování poštovních zásilek, které patří do oblasti výlučné licence poskytovatele všeobecných poštovních služeb, zůstává v zásadě vyhrazeno tomuto poskytovateli a že slevy, které v současnosti poskytuje Deutsche Post svým obchodním zákazníkům za podání minimálního množství předtříděných zásilek do poštovních center se pohybují od 3 % do maximálně 21 %.

40 Deutsche Post a německá vláda dále tvrdí, že článek 12 pátá odrážka směrnice 97/67 je pouze sazebním ustanovením, a proto nemůže mít za následek to, že členský stát je v oblasti výlučné licence poskytovatele všeobecných poštovních služeb nucen otevřít přístup k dílčím službám konkurentům. Přístup do veřejné poštovní sítě je totiž předmětem úpravy článku 11 této směrnice, který ponechává úpravu uvedeného přístupu pozdějšímu zásahu zákonodárce Společenství, přičemž ten tohoto zmocnění doposud nevyužil.

41 Je pravda, že cílem čl. 12 páté odrážky směrnice 97/67 není upravovat zásadní otázku, zda poskytovatel všeobecných poštovních služeb musí poskytnout přístup do řetězce poštovní přepravy za podmínek a v místech, která jsou odlišná od poštovního místa pro tradiční listovní zásilky. Jak však vyplývá ze znění uvedeného ustanovení, toto ustanovení ukládá členským státům striktní povinnost dodržovat zásady transparentnosti a nediskriminace v případě, že je takovýto přístup k zvláštním sazbám tímto poskytovatelem skutečně poskytován.

42 Jak Deutsche Post, tak i německá vláda přitom připouštějí, že tato společnost ještě liberálněji, než ukládá uvedená směrnice, poskytuje svým obchodním zákazníkům přístup ke své poštovní síti v jiných místech, než jsou tradiční přístupová místa, a poskytuje jim za tím účelem zvláštní sazby.

43 Posláním čl. 12 páté odrážky směrnice 97/67 je upravovat právě takovouto situaci. Použije-li poskytovatel všeobecných poštovních služeb zvláštní sazby, například ve službách pro podniky, odesílatele hromadné pošty nebo zprostředkovatele sjednocující poštu od různých zákazníků, platí uvedené sazby stejně jako podmínky, které se k nim vážou, rovněž ve vztahu zejména k třetím osobám.

44 S ohledem na výše uvedené je důvodné na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 12 pátou odrážku směrnice 97/67 je nutno vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby bylo podnikům, které podnikatelsky a svým vlastním jménem shromažďují poštovní zásilky od vícero odesílatelů, odmítnuto poskytnutí zvláštních sazeb, které vnitrostátní poskytovatel všeobecných poštovních služeb poskytuje v oblasti své výlučné licence obchodním zákazníkům za podání minimálního množství předtříděných zásilek ve svých poštovních centrech.

K nákladům řízení

45 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 12 pátou odrážku směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/39/ES ze dne 10. června 2002, je nutno vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby bylo podnikům, které podnikatelsky a svým vlastním jménem shromažďují poštovní zásilky od vícero odesílatelů, odmítnuto poskytnutí zvláštních sazeb, které vnitrostátní poskytovatel všeobecných poštovních služeb poskytuje v oblasti své výlučné licence obchodním zákazníkům za podání minimálního množství předtříděných zásilek ve svých poštovních centrech.

Podpisy.